„Het is geen klets," ging Pierre op zijn zonderlingen halffluisterenden maar toch zoo doordringenden toon voort. „Ik heb de kunst lief! Dood, wat is dat? Slechts een groote slaap. En leven — Leven is de tijd voor de kunst! Ik wil de wereld geven voor een nieuwe waarheid. Jij hebt de kunst lief, zég je, maar jouw liefde is armzalig!'

„Kom, Pierre, je bent onredelijk. Je hebt een reputatie, jouw werk wordt goed verkocht, de kunsthandelaars zijn vriendelijk tegen jou! Wat wil je meer? Wees tevreden!" De Italiaan zuchtte; de kunstkoopers waren niet vriendelijk tegen hem.

„Waarom, vriend? Omdat de wereld dwaas en gauw voldaan is? Ik heb nog nimmer de waarheid geschilderd, nimmer, nimmer!.... Maar eenmaal zal ik 't doen. Ik zal eenmaal iets scheppen, waarvan je kunt zeggen: dat is waarheid!"

„Ouwe jongen, jouw stukken zijn al waar genoeg. Je bent de meest belovende realist. Sommige van je werken doen me rillen!"

„Ik wil *waarheid* schilderen. Maar nu niet, nog niet. Op zekeren dag zal ik het doen, en dan zul je sidderen!"

Pier Wiebenga, die tot nog toe gezwegen had, stond op en liep langzaam naar den ezel.

„Wat is dat, Pierre?" vroeg hij gemelijk.

„Een schets, 'n prul. Ik kan 't niet goed krijgen — nog niet. Maar het zal komen — het moet komen! Ik zou mijn leven, mijn ziel willen verkoopen om te schilderen.... wat ik schilderen wil!"

„Wat moet het voorstellen?" De Fries ging weer zitten, het was te duister om iets te onderscheiden.

Pierre leunde voorover, zijn oogen hadden een eigenaardigen, afwerenden blik.

„Ik heb het genoemd Tantalus-kwellingen. Een man aan handen en voeten gekluisterd sterft in een kerker den hongersdood. De heerlijkste spijzen zijn vóór hem aangericht, hij kan ze zien en ruiken, maar niet bereiken. Ik heb hem geschilderd in het uur vóór zijn dood. De stervende man, nog slechts een hoop beenen, staart met geheel zijn ziel naar de onbereikbare spijzen."

„Wat 'n luguber onderwerp!" merkte Castro op.

EEN INDRUKWEKKENDE PLECHTIGHEID.

De begrafenis met groote militaire eer der slachtoffers van de ontploffing welke onlangs in een munitiefabriek te Graville plaats had. Talrijke Belgische, Fransche en Engelsche autoriteiten waren bij de teraardebestelling tegenwoordig.

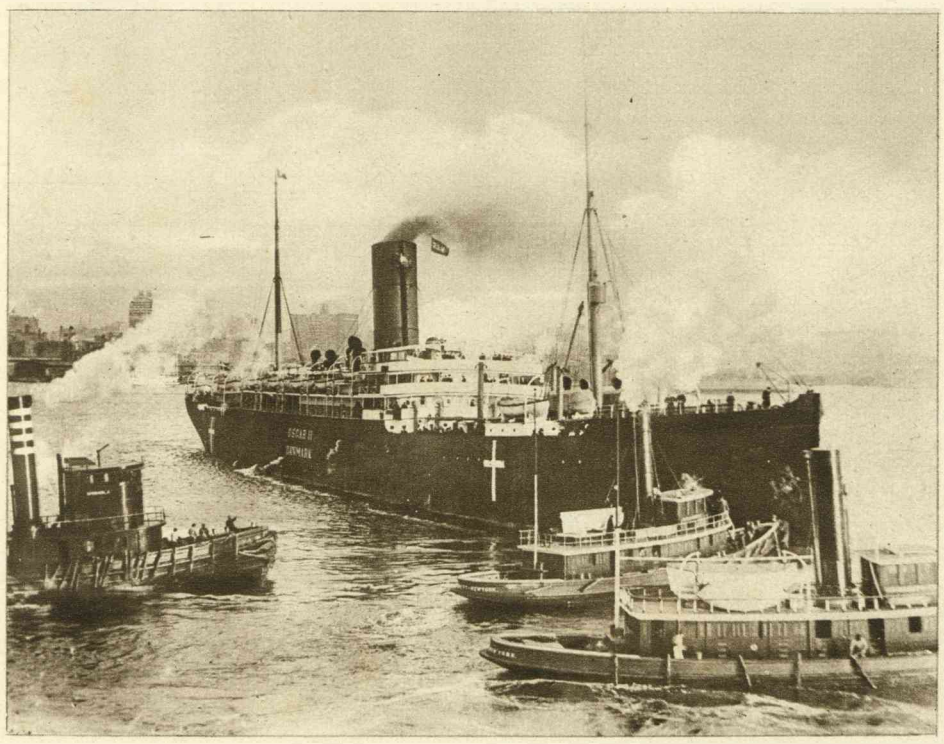
„Denk aan de mogelijkheid, mijn vriend. Het zou grootsch zijn, het zàl grootsch zijn als ik slechts vinden kon.... Het is mij slechts om de oogen te doen. Ik zie bijna alles wat ik noodig heb, maar ik heb geen zekerheid en — ze moeten echt zijn; er moet krankzinnigheid in wezen. Denk eens aan zulke oogen! Hoe heerlijk om die op het doek te brengen. Ze moeten vertellen van een woesten honger. Het gelaat? — Moet geen vleesch meer hebben, slechts vel en been, een verdroogd masker.... maar de oogen moeten blijven, moeten leven met hun krankzinnig starenden blik, met hun onvoldane begeerte!"

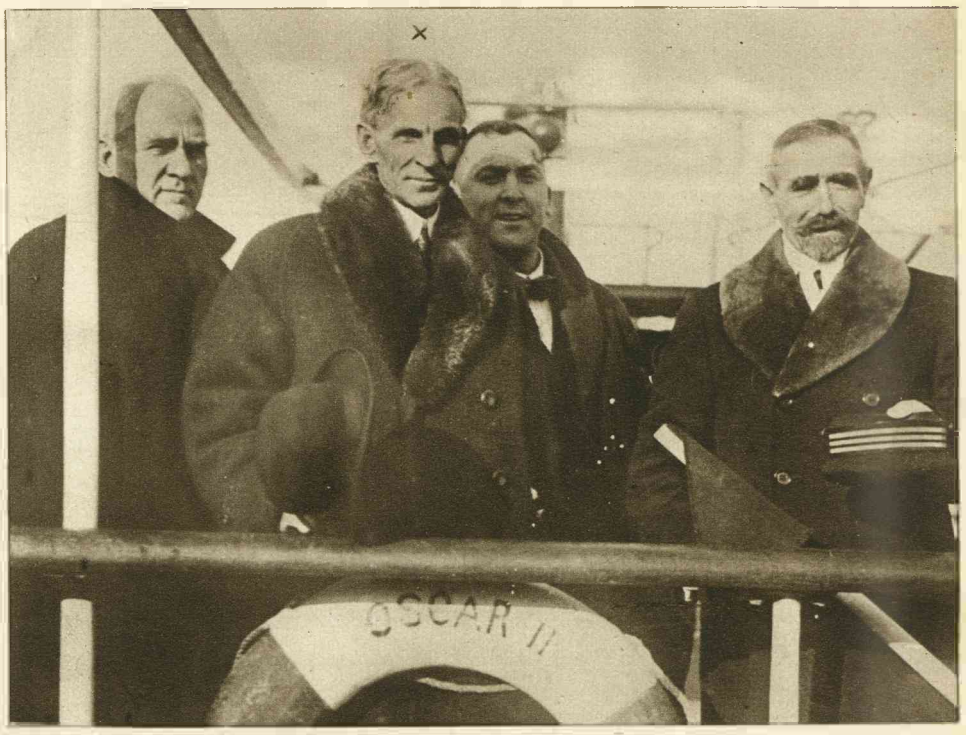
„'t Is schandelijk, misdadig! Noem je dat kunst, Pierre?"

„Geen kunst? Geen kunst? Wat weet jij van kunst? Castro?" De schorre, fluisterende stem werd niet luider maar intenser en trilde van ingehouden passie. „Kunst is waar. En dit zal waar zijn als ik de oogen gevonden heb. Wat weet jij van kunst? Jij schildert zoetemelksche landschapjes, die ruiken naar gras en mest. Ik heb hier in dit atelier nachten rondgeloopen, zoekende naar waarheid. Heb je mijn schilderij „De Exécutie" reeds gezien?" vroeg hij enthousiast.

„Ja, gruwelijk! Men zag den doodsschrik in de oogen van den misdadiger op het zien van het schavot!"

„Ik bestudeerde in het buitenland langen tijd de ongelukkigen, die werden terechtgesteld. Het gelaat dat ik schilderde was dus natuurgetrouw. Ik kon die angstige gelaatsuitdrukking schilderen, omdat ik ze gezien had. En zie nu eens naar die studie met die oogen vol doodsangst.... Paul Mosveld is er bang van, hij heeft zijn stoel omgedraaid! Bah! Ik heb die oogen al honderd maal geschilderd. Ik zag in Londen meermalen stervende lieden, maar die hadden geen voedsel in hun nabijheid. Dat maakt een verschil, een groot verschil! Maar wat weten jullie van ware kunst, je getroost je nooit de minste opoffering. Jullie schildert altijd lievigheden, maar geen waarheid. De critiek noemt mij realist, dat ben ik niet. Ik ben alleen een beetje dichter bij de werkelijkheid dan anderen. Dit schilderij zal waar realisme zijn als ik het gezicht met deze oogen vind. En — ik zal het vinden!"

DE VREDESEXPEDITIE VAN HENRY FORD.

Links: Het vertrek te New York van de „Oscar II", het schip waarmede de bekende vredescommissie onder leiding van Henry Ford naar Europa kwam. Rechts: de heer Henry Ford (x) aan boord der „Oscar II". Zooals men uit de berichten in de pers heeft kunnen opmaken, is het lot de expeditie niet bijzonder gunstig geweest; o.a. werden enkele harer leden door ziekte verhinderd een werkzaam aandeel aan de vredesbeweging te nemen. Thans zou, volgens de laatste tijdingen, Henry Ford wederom naar Amerika zijn teruggekeerd.

EEN GROOTSCHE HULDIGING.

De huldiging in „Olympia" te Parijs, van het regiment marine-soldaten, dat de Duitschers bij de Yser heeft tot staan gebracht, ondanks het feit dat zij in aantal veel kleiner waren. De mannen werden in den Schouwburg op versnaperingen onthaald, terwijl hun na afloop door het publiek een spontane ovatie werd gebracht.